

Рајко ПАВЛОВИЋ ЂИЋКО

ПИСМО МАЈЦИ*

*Мајко,
Видим како седиш сама
и тужиш у дну шљивака,
Мислиш: убили су ја негде
Ко зна код кој врбака.*

*Шпанија? Где је тво боже!
и преко колико земаља.
Да продам све до коже,
да ли бих за њеја дознала!*

*Он је тако слабуњав и жути
и ров за њеја није.
Непријатељ је суров и љути
А он не уме да се крије.*

*Мајко,
Знам коликико твоје срце зебе.
Нас хиљаде мисле на своје драге.
Из Шпаније поздрављам сестину и тебе
и мислим на твоје очи благе.*

*Не чуди ми се мајко многа,
Верујем да ћеш разумети мене.
Данас, шина сам радити моја?
Ти знаш, не смео бити „жене“.*

*О вама мислим свакој дана
И тихо се разоварамо ко у соби;
За фашизам ми смо челична брана,
За фашизам ми смо стирашне коби.*

*Ми ћемо ићи све даље
Кроз градове, шуме и биље:
Уз поздраве које нам народ шаље
Од Теруела, Бурјоса до Севиље.*

*И вратићемо се ипак вама
Да би довршили свој јути:
Диктатура мора да се слама
И режим крвави и крути.*

*И веселиће се земља сва
Нестане фашистичкој кала
Оборићемо ствара зла
Певаће се „Интернационала“.*

* песма је објављена први пут у „Димитровцу“, бр. 7 од 25. августа 1937. Била је потписана са „ИР-П. Б. АН, добровољан интелектуалне партизанске војске“.